

NORA ROBERTS

Dans van de liefde

vertaling Ingrid Zweedijk

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 1988 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *The Last Honest Woman*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2020 HarperCollins Holland
Vertaling: Ingrid Zweedijk
Copyright © 1988 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Dance to the Piper*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2020 HarperCollins Holland
Vertaling: Ingrid Zweedijk
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Drunaa/Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0658 1
ISBN 978 94 027 6048 4 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie oktober 2020

Originele uitgave verschenen bij Silhouette Books, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Abby

Proloog

‘U mag het gerust uitschreeuwen hoor, Mrs. O’Hurley.’

Haar ademhaling ging met horten en stoten. Zweet liep in straaltjes langs haar slapen terwijl ze haar vingers om de zijkant van de brancard klemde en zich schrap zette. ‘Molly O’Hurley brengt haar kinderen niet schreeuwend ter wereld.’

Ze was niet groot van stuk, maar haar stem droeg, zelfs op normale spreektoon, tot in alle hoeken van de ruimte. Hij had een zangerige, melodieuze klank, al moest de kracht om hem te gebruiken nu uit haar tenen komen. Even daarvoor was ze met zware weeën door haar man halsoverkop naar het ziekenhuis gebracht.

Er was geen tijd geweest om haar voor te bereiden, geen tijd voor geruststellende woorden of handjes vasthouden. De dienstdoende verloskundige had één blik op haar geworpen en haar volledig gekleed naar de verloskamer laten rijden.

De meeste vrouwen zouden bang zijn, omringd door vreemden in een vreemde stad, van wie hun leven en het leven van de baby die zich een weg naar buiten baande, afhingen. Dat was zij ook. Maar voor geen goud zou ze dat toegeven.

‘Een doorbijter, hè?’ De arts gebaarde naar een verpleegster dat ze zijn voorhoofd moest afvegen. De verwarming in de verloskamer draaide overuren.

‘Alle O’Hurleys zijn doorbijters,’ wist ze uit te brengen, hoewel ze het uit wilde schreeuwen. God, het hele ziekenhuis wilde ze bij elkaar schreeuwen vanwege de pijn die door haar heen raasde. De baby was vroeg. Ze kon alleen maar hopen dat het niet te vroeg was. De weeën kwamen zo snel na elkaar dat ze geen tijd kreeg om zich op te laden voor de volgende.

‘Gelukkig dat uw trein niet vijf minuten later aankwam, anders had u deze baby in een coupé gekregen.’ Ze had volledige ontsluiting, en het hoofdje van de baby was zichtbaar. ‘Nog niet persen. Puffen.’

Ze schold hem uit met de gevatheid die ze had ontwikkeld tijdens zeven jaar samenwonen met Francis en nog eens zeven jaar optreden in clubs in elk morsig stadje van LA tot de Catskills. Hij klakte slechts met zijn tong terwijl zij pufte als een stoomlocomotief en hem woest aankeek.

‘Goed zo, zo is het goed. En daar gaan we. Persen, Mrs. O’Hurley. Laten we deze baby in één klap ter wereld brengen.’

‘Ik geef jou zo een klap,’ zwoer ze en ze perste door de laatste ademenemende pijn heen. De baby kwam eruit met een geblèr dat weerkaatste tegen de muren van de verloskamer. In tranen keek Molly toe terwijl de arts het hoofdje, de schouders en daarna het lijfje naar haar toe draaide. ‘Het is een meisje.’ Lachend viel ze achterover. Een meisje. Dat had ze toch maar mooi gedaan. En wat zou Francis trots zijn. Uitgeput luisterde ze naar haar dochtertjes eerste hartenkreten.

‘Deze hoefde ik geen tik op de billen te geven,’ merkte de arts op. Een kleintje, dacht hij, hooguit een pond of vijf. ‘Het is geen zwaar-gewicht, Mrs. O’Hurley, maar zo te zien is ze kernegezond.’

‘Ja, natuurlijk. Moet je die longen eens horen. Ze gaat de achterste rij omverblazen. Een paar weken te vroeg, maar... O, lieve hemel.’ Op het moment dat de nieuwe wee zich aandiende, duwde Molly zich overeind.

‘Hou haar vast.’ De arts overhandigde de baby aan een verpleegster en gaf een andere met een knikje te kennen dat ze Molly’s schouders moest ondersteunen. ‘Het ziet ernaar uit dat uw dochter gezelschap had.’

‘Nog eentje?’ Heen en weer geslingerd tussen pijn en euforie begon Molly te lachen. Niet hysterisch, eerder kranig en uitdagend. ‘Wel verdomme, Frank. Je weet me telkens weer te verrassen.’

De man in de wachtkamer liep te ijsberen, maar met iets veerkrachtigs in zijn tred, ook al keek hij voor de vijfde keer in drie minuten op zijn horloge. Hij was iemand die evenveel tijd dansend als lopend doorbracht. Hij was slank en energiek, met de sprankeling van de eeuwige optimist in zijn ogen. Zo nu en dan gaf hij in het voorbijgaan een aai over het hoofd van het jongetje dat zat te knikkebollen op een stoel.

‘Een broertje of zusje voor je, Trace. Ze kunnen nu elk moment naar buiten komen om het ons te vertellen.’

‘Ik ben moe, pap.’

‘Moe?’ Met een bulderende lach tilde hij het jongetje van zijn stoel en in zijn armen. ‘Dit is niet het moment voor een tukje, jongen. Dit is een grootse gebeurtenis. Er wordt een nieuwe O’Hurley geboren. Een première.’

Trace liet zijn hoofd op zijn vaders schouder rusten. ‘We hebben het theater niet gehaald.’

‘Daarvoor komen nog genoeg avonden.’ Heel even ging er een steek door hem heen om de afgezegde show. Maar zelfs in Duluth had je clubs. Hij zou vast wel een paar boekingen weten te versieren voordat ze weer op de trein stapten.

Hij was in de wieg gelegd om te entertainen, te zingen, te dansen, en hij dankte God op zijn blote knieën dat Molly precies zo was. Want het was geen vetpot om het clubcircuit af te gaan en op te treden in tweederangszalen en rokerige ruimtes, maar er was nog tijd. De grote doorbraak was altijd slechts één show verwijderd. ‘Voor je het weet, treden we op als de Four O’Hurleys. Dan gaan we het helemaal maken.’

‘Het helemaal maken,’ murmelde het jongetje, dat het allemaal al zo vaak had gehoord.

‘Mr. O’Hurley?’

Frank bleef staan. Zijn handen klemden zich steviger om zijn

zoontje toen hij zich omdraaide naar de arts. Hij was maar een man, en een nitwit op het gebied van bevallingen. ‘Dat ben ik.’ Zijn mond was kurkdroog. Er was niet eens speeksel om door te slikken. ‘Molly. Is alles goed met Molly?’

Grijnzend wreef de arts over zijn kin. ‘Uw vrouw is me er eentje hoor.’

Opluchting golfde door hem heen. Geëmotioneerd gaf hij zijn zoon een harde zoen. ‘Hoor je dat, jongen? Mama is me er eentje. En de baby. Ik weet dat het vroeg was, maar is alles goed met de baby?’

‘Gezond en snoezig,’ begon de arts. ‘Stuk voor stuk.’

‘Gezond en snoezig.’ Buiten zichzelf van vreugde deed Frank een dansje. ‘Mijn Molly weet hoe ze kinderen moet krijgen. Goed, ze vergist zich weleens in de signalen, maar ze slaat zich er altijd kranig doorheen. Is het niet...’ Zijn stem stierf weg en hij staarde de arts aan die hem nog steeds lachend aankeek. ‘Stuk voor stuk?’

‘Dit is uw zoontje?’

‘Ja, dit is Trace. Hoe bedoelt u: stuk voor stuk?’

‘Mr. O’Hurley, uw zoontje heeft drie zusjes.’

‘Drie.’ Met Trace in zijn armen liet Frank zich op een stoel zakken. Zijn pezige dansersbenen begaven het bijna. ‘Drie stuks. Allemaal tegelijk?’

‘Een paar minuten na elkaar, maar bij de laatste telling waren het er drie.’

Een ogenblik bleef hij roerloos zitten, perplex. Drie. Hij had nog niet uitgevogeld hoe ze nog een mond gingen voeden. Drie. Allemaal meisjes. Toen de ergste schok over was, begon hij te lachen. Hij was vader van drie dochters geworden. Francis O’Hurley was er de man niet naar om zich over zijn lot te beklagen. Hij omarmde het.

‘Hoor je dat, jongen? Mama heeft zomaar eventjes een drieling gekregen. Drie voor de prijs van één. En laat ik nou dol zijn op koopjes.’ Hij sprong op, waarna hij de hand van de arts greep en die

krachtig schudde. ‘Hartstikke bedankt. Als er één man gelukkiger is dan Francis Xavier O’Hurley vanavond, dan eet ik mijn schoen op.’

‘Gefeliciteerd.’

‘Heeft u een vrouw?’

‘Jazeker.’

‘Hoe heet ze?’

‘Abigail.’

‘Dan wordt het Abigail voor een van de drie. Wanneer mag ik naar ze toe?’

‘Over een paar minuutjes. Ik zal een van de verpleegsters hierheen sturen om op uw zontje te passen.’

‘O, nee.’ Frank pakte Trace bij de hand. ‘Hij gaat met mij mee. Een jongen krijgt niet elke dag drie zusjes.’

De arts stond op het punt de regels uit te leggen, maar bedacht zich toen. ‘Bent u even koppig als uw vrouw, Mr. O’Hurley?’

Hij stak zijn smalle borst naar voren. ‘Ze is bij mij in de leer geweest.’

‘Loop maar mee.’

Hij zag ze voor de allereerste keer door de glazen scheidingswand van de kraamkamer, drie piepkleine wezentjes in couveuses. Twee sliepen, de derde lag nijdig te huilen. ‘Ze laat de hele wereld weten dat ze er is. Dat zijn je zusjes, Trace.’

Inmiddels klaarwakker, en kritisch, bekeek Trace hen aandachtig. ‘Wat een schriekippetjes.’

‘Dat was jij ook, bijdehandje.’ Nu kwamen de tranen. Hij was te Iers om zich ervoor te schamen. ‘Ik ga mijn best voor jullie doen. Voor jullie alle drie.’ Hij legde een hand tegen het glas en hoopte dat het voldoende zou zijn.

Hoofdstuk 1

Het werd geen gewone dag. Nu de knoop was doorgehakt, zou het een hele tijd duren voordat het leven weer min of meer zijn gewone gangetje ging. Ze kon alleen maar hopen dat ze er goed aan deed.

In de rustige, naar dieren ruikende stal zadelde Abby haar paard op. Misschien kon je het niet maken om er midden op de dag tussenuit te knijpen terwijl er nog zoveel te doen was, maar ze had het nodig. Een uurtje alleen, weg van het huis, weg van de verplichtingen, voelde als een enorme luxe.

Abby aarzelde, schudde toen haar hoofd en trok de singel aan. Als je er dan toch tussenuit kneep, kon je het er maar beter goed van nemen. Omdat het iets was wat haar vader had kunnen zeggen, lachte ze bij zichzelf. Trouwens, als Mr. Jorgensen het veulen echt wilde kopen, zou hij wel terugbellen. Het boekjaar moest worden afgesloten en de rekening voor veevoer had al betaald moeten worden. Dat kon ze straks wel afhandelen. Nu wilde ze in het wilde weg een eind galopperen.

Twee boerderijkatten cirkelden om haar heen, maar rolden zich op in het hooi zodra ze de voskleurige ruïen naar buiten leidde. Zijn adem steeg op in wolkjes toen ze de singel controleerde. 'Kom, we gaan, Judd.' Met het gemak van jarenlange ervaring steeg ze op en zette koers naar het zuiden.

Hier viel niet te galopperen, waar sneeuw en modder zich hadden vermengd tot een zompig moeras. De lucht was koud en vochtig, maar ze voelde een verwachtingsvolle tinteling. Er ging het een en ander veranderen, en meer kon een mens toch niet vragen? Ze hielden een stevige pas aan, allebei hunkerend naar wat altijd net buiten bereik leek. Vrijheid.

Misschien dat haar akkoord om zich te laten interviewen voor dat boek een deel van die vrijheid zou opleveren. Dat hoopte ze maar. Want de twijfels die haar hadden bekropen na het maken van de afspraak, waren nog steeds niet weg. Wat was goed, wat was fout, wat waren de gevolgen? Ze zou haar verantwoordelijkheid moeten nemen, wat er ook gebeurde.

Ze reed over het land waar ze van hield, maar dat ze nooit echt als het hare beschouwde.

De sneeuw op het weiland smolt al. Nog een maand, dacht ze, dan konden de veulens over het nieuwe gras dartelen. Ze zou haver planten en haar eigen hooi winnen, en dan zou ze dit jaar – misschien dit jaar – net uit de rode cijfers zijn.

Chuck zou zich geen moment zorgen hebben gemaakt. Hij had nooit aan de dag van morgen gedacht, alleen aan het volgende moment. De volgende autorace. Ze wist waarom hij de grond op het platteland van Virginia had gekocht. Misschien had ze het al die tijd al geweten. Destijds had ze zijn gebaar uit schuldgevoel echter opgevat als een hoopvol gebaar. Haar vermogen om sprankjes hoop te zien en zich eraan vast te klampen, had haar door de afgelopen acht jaar gesleept.

Chuck had de grond gekocht om er vervolgens slechts zo nu en dan een week door te brengen. Hij was te rusteloos om te gaan zitten kijken hoe het gras groeide. Rusteloos, achteloos en egoïstisch, dat was Chuck. Dat wist ze voordat ze met hem trouwde.

Misschien was ze daarom met hem getrouwd. Ze kon niet zeggen dat hij zich anders had voorgedaan. Ze had hem aangekeken en gezien wat ze wilde zien, zo simpel was het. Hij was, geheel in stijl, als een komeet haar leven binnengestormd, en verblind door zijn aantrekkingskracht was ze hem gevolgd.

De achttienjarige Abigail O'Hurley was stomverbaasd en zielsgelukkig dat ze werd versierd door de roemruchte Chuck Rockwell.

Zijn naam was voorpaginanieuws vanwege zijn zegereeks langs de Grand Prix-circuits. Zijn naam stond in chocoladeletters op de sensatiebladen vanwege zijn zegereeks langs de harten van vrouwen. De jonge Abigail las de roddelbladen niet.

Hij had haar ondergedompeld in zijn leven in Miami, haar betoverd en verblind. Hij bood spanning en sensatie. Spanning en sensatie, en nul verantwoordelijkheden. Ze was getrouwd voor ze het goed en wel in de gaten had.

Hoewel het inmiddels was gaan miezeren, hield Abby haar paard halt. Het stoorde haar niet dat haar gezicht en jack vochtig werden van de regen. Het voegde nog een aspect toe waaraan ze deze ochtend behoefte had. Afzondering. De laffe aanpak, besepte ze, maar ze had zichzelf nooit dapper gevonden. Wat ze had gedaan – wat ze zou blijven doen – was overleven.

Het land glooide licht, hier en daar besneeuwd, met erboven hangende mistbanken. Toen Judd ongeduldig met zijn hoef over de grond schraapte, klopte ze op zijn hals tot hij weer rustig was. Het was zo mooi. Ze was in Monte Carlo, Londen, Parijs en Bonn geweest, maar na hier bijna vijf jaar dag in, dag uit te hebben gewoond en van 's morgens vroeg tot 's avonds laat te hebben gewerkt, vond ze dit nog steeds de mooiste plek ter wereld.

De regen beloofde de zandweggetjes die kriskras over haar land liepen onbegaanbaar te maken. Als de temperatuur vannacht daalde, zou de regen bevriezen en een spekgladde en gevaarlijke ijslaag op de sneeuw vormen.

Maar mooi was het. Dit had ze te danken aan Chuck. En zoveel meer.

Hij was haar echtgenoot geweest. Nu was ze zijn weduwe. Voordat hij zichzelf had opgebrand, had hij haar ernstige brandblaren bezorgd, maar hij had haar het allerbelangrijkste in haar leven nagelaten: haar twee zonen.

Voor hen had ze uiteindelijk dan ook toegestemd om de schrijver te laten komen. Al ruim vier jaar had ze aanbiedingen van uitgevers afgewimpeld. Dat had een ongeautoriseerde biografie van Chuck Rockwell of de verhalen die van tijd tot tijd nog steeds in de bladen verschenen, niet kunnen tegenhouden. Na maanden van gewetensonderzoek was ze uiteindelijk tot de conclusie gekomen dat als ze samenwerkte met een schrijver, een goede schrijver, ze enige zeggenschap over het eindproduct zou hebben. Wanneer het af was, zouden haar zonen iets van hun vader hebben.

Dylan Crosby was een heel goede schrijver. Ze wist dat dat evengoed een voordeel als een nadeel was. Hij zou gaan wroeten in dingen die ze tot verboden terrein had bestempeld. Dat wilde ze ook. Als hij dat deed, zou ze op haar manier antwoord geven en eindelijk dat hoofdstuk van haar leven kunnen afsluiten.

Ze zou het slim moeten aanpakken. Hoofdschuddend klakte ze met haar tong om haar paard weer in beweging te zetten. Het punt was dat zij nooit de slimmerik was geweest. Dat was Chantel. Haar oudste zus – tweeënhalve minuut ouder – was altijd goed geweest in plannen en manipuleren en dingen voor elkaar krijgen.

Dan had je Maddy, haar andere zus, twee minuten en tien seconden jonger dan zij. Maddy was het mensenmens, degene die haar eigen weg wist te vinden dankzij haar geestdrift en wilskracht.

Maar zij was Abby, de middelste van de drieling. De rustige van het stel. De verstandige. De betrouwbare. Van die etiketten kreeg ze nog steeds de kriebels.

Haar probleem nu was geen etiketje dat ze opgeplakt had gekregen voordat ze kon lopen. Haar probleem nu was Dylan Crosby, voormalig onderzoeksjournalist, tegenwoordig biograaf. Als twintiger had hij een maffiaconnectie aan het licht gebracht die uiteindelijk tot de ondergang had geleid van een van de grootste gangsterfamilies aan de oostkust. Voor zijn dertigste had hij de carrière van een sena-

tor met een geheime Zwitserse bankrekening en ambities op regeringsniveau laten ontsporen. Die man moest zij nu met zachte hand sturen.

En dat ging ze doen. Per slot van rekening zou hij zich op haar terrein, onder haar dak bevinden. Ze zou hem brokjes informatie voeren. De geheimen die ze geheim wilde houden, zaten weggestopt in haar eigen hoofd en hart. Alleen zij had de sleutel.

Als ze iets had geleerd als middelste dochter van een rondreizend showbizkoppel, dan was het toneelspelen. Om te krijgen wat ze wilde, hoefde ze alleen maar de sterren van de hemel te spelen voor Dylan Crosby.

Nooit de hele waarheid vertellen, meid. Die wil niemand horen. Dat zou haar vader hebben gezegd. En dat, dacht Abby met een glimlach, was wat ze de komende paar maanden voor ogen zou houden.

Met lichte tegenzin keerde ze haar paard om het open landschap en de regen achter zich te laten en terug te gaan. Het was bijna tijd om te beginnen.

Dylan vloekte vanwege de regen en stak opnieuw een hand uit het raam om de voorruit af te vegen met een al zeiknat doekje. De ruitenwisser aan zijn kant werkte slechts bij vlagen. De mouw van zijn jas raakte doorweekt van de ijzige regen terwijl hij met de ene hand het stuur vasthield en met de andere zijn zicht vrijmaakte. Hij was gestoord geweest dat hij zo'n oude auto had gekocht, oldtimer of niet. De '62 Corvette oogde als een droom en reed als een nachtmerrie.

Het was waarschijnlijk ook niet heel slim om vanuit New York hierheen te rijden in februari, maar hij wilde de vrijheid om over zijn eigen auto te beschikken – als je de brik tenminste zo kon noemen. In elk geval was de sneeuw die hij in Delaware had gehad, op

weg naar het zuiden overgegaan in regen. Toch vloekte hij opnieuw toen de regen door het open raampje naar binnen en langs zijn kraag naar beneden striemde.

Het kon erger, hield hij zichzelf voor. Hij kon niet bedenken hoe precies, maar het kon vast erger. Tenslotte ging hij eindelijk zijn tanden zetten in een project dat hij al drie jaar van de grond probeerde te krijgen. Blijkbaar had Abigail O'Hurley-Rockwell besloten dat ze het onderste uit de kan had gehaald bij de uitgever.

Een gehaaide tante, gokte hij. Ze had een van de populairste en rijkste autocoureurs uit het racewereldje aan de haak geslagen. En toen was ze de schoolbanken nog maar nauwelijks ontgroeid. Voor haar negentiende droeg ze al nertsbont en diamanten en stond ze met dobbelstenen te gooien op plekken als Monte Carlo. Het was geen kunst om andermans geld uit te geven. Dat had zijn ex-vrouw wel bewezen in een goddank kortstondig huwelijk van anderhalf jaar.

Vrouwen waren van nature slinks. Ze hadden alles in huis om zich voor te doen als hulpeloze, kwetsbare wezens. Totdat ze je aan de haak hadden geslagen. Om je los te wurmen, moest je lichtjes bloeden. Als je snugger was, keek je daarna af en toe goed naar de littekens om jezelf eraan te herinneren hoe het er werkelijk aan toe ging in het leven.

Dylan zat te hannesen met de kaart naast hem, hield hem vervolgens voor zich terwijl hij met zijn ellebogen stuurde, vloekte toen opnieuw. Ja, dat was zijn afslag daarnet. Had hij dus net gemist. Na een vluchtige blik in de spiegel over de in regensluiers gehulde weg, maakte hij een snelle U-bocht. De ruitenwissers mochten dan belabberd werken, de Corvette had een fabelachtige wegligging.

Hij kon zich niet voorstellen dat de Chuck Rockwell die hij had gevolgd en bewonderd, zich in de binnenlanden van Virginia wilde vestigen. Misschien had vrouwtjelief hem zover gekregen het te ko-

pen als een soort toevluchtsoord. De afgelopen paar jaar had ze zich daar in elk geval schuilgehouden.

Wat voor vrouw was ze eigenlijk? Om een gedegen biografie over de man te schrijven, moest hij de vrouw doorgronden. Bijna het hele eerste jaar had ze Rockwell als zijn schaduw gevolgd tijdens het raceseizoen, daarna was ze vrijwel geheel uit beeld verdwenen. Wie weet waren de benzinedampen en geur van verbrand rubber haar de neus uit gekomen. Ze had niet op de tribune gezeten om te delen in de overwinningen of nederlagen van haar man. Belangrijker nog, ze was niet bij zijn laatste race geweest. De race die zijn dood was geworden. Volgens de informatie die Dylan had, was ze pas weer opgedoken bij de begrafenis drie dagen later, maar ze had amper een woord gezegd. Ze had geen traan gelaten.

Ze was getrouwd met een rijke stinkerd en had door de vingers gezien dat hij vreemdging bij de vleet. Er kon maar één reden voor zijn: geld. Nu, als zijn weduwe, zat ze er zo warmpjes bij dat ze nooit meer een vinger hoefde uit te steken. Niet gek voor een zangeresje dat het nooit verder had geschopt dan hotellobby's en tweederangsclubs.

Hij moest de Corvette in een slakkengangetje over het zompige karrenspoor sturen dat begon bij een gebutste brievenbus met Rockwell op de zijkant geschilderd.

Blijkbaar vond ze het zinloos om veel geld aan onderhoud uit te geven. Hij veegde zijn voorruit nog een keer schoon en klemde zijn tanden op elkaar bij elke kuil. Toen hij de uitlaat over de grond hoorde schrapen, begon hij in plaats van op de regen, op Abigail te schelden. In zijn ogen baadde ze in weelde, maar was ze te beroerd om een cent uit te geven aan minimale herstelwerkzaamheden.

Zodra hij het huis zag, kikkerde zijn humeur iets op. Het was niet het monumentale, imposante plantagehuis dat hij had verwacht. Het zag er leuk en gezellig uit, tot en met de schommelstoel op de ve-

randa. De luiken waren koloniaal blauw geverfd, wat mooi contrasteerde met de witte muren. Rondom de eerste verdieping liep een houten balkon met dubbele reling. Hoewel hij kon zien dat het huis aan een verbouwing toe was, zag het er niet uitgewoond maar béwoond uit. Er kringelde rook uit de schoorsteen en onder de overhangende dakrand stond een fiets met profielbanden op de standaard. Het geluid van hondengeblaf maakte het tafereeltje compleet.

Hij had vaak overwogen om op zoek te gaan naar precies zo'n soort huis voor zichzelf. Een plek ver weg van mensenmassa's en lawaai waar hij zich kon concentreren op het schrijven. Het deed hem denken aan zijn ouderlijk huis, waar geborgenheid hand in hand ging met hard werken.

Toen zijn uitlaat opnieuw over het pad schraapte, vond hij het niet meer zo leuk. Hij parkeerde achter een pick-up en een kleine stationcar en zette de motor af. Nadat hij het doekje op de vloer had gemikt, draaide hij zijn raampje omhoog. Hij wilde net het portier opendoen, toen een nat, harig gevaarte ertegenop sprong.

De hond was gigantisch. Misschien was het bedoeld als een vriendelijke begroeting, maar in zijn huidige besmeurde staat kwam het beest niet al te sympathiek over. Terwijl Dylan zijn formaat inschatte op dat van een nijlpaardjong, haalde de hond twee bemodderde poten over zijn raampje en blafte.

'Sigmund!'

Dylan en de hond keken allebei naar het huis, waar een vrouw bij de verandatrapp stond. Dus dit was Abigail, dacht hij. Hij had in de loop der jaren genoeg foto's van haar gezien om haar onmiddellijk te herkennen. Het zogenaamd onschuldige meisje in de pitstraat bij Rockwells races. De oogverblindende socialite in Londen en Chicago. De ongenaakbare weduwe bij het graf van haar man. Toch was ze niet precies wat hij had verwacht.

Haar honingblonde haar viel in een piekerige pony over haar

voorhoofd en reikte tot haar schouders. Ze leek hartstikke slank, en volkomen op haar gemak in jeans, laarzen en een vormeloze sweater die om haar heupen slobberde. Haar gezicht was bleek met verfijnde trekken. Door de regen kon hij de kleur van haar ogen niet zien, maar haar mond wel, vol en onopgemaakt, toen ze de hond nogmaals tot de orde riep.

‘Sigmund, af!’

De hond blafte nog een keer zonder veel overtuiging en gehoorzaamde toen. Op zijn hoede opende Dylan het portier en stapte uit. ‘Mrs. Rockwell?’

‘Ja. Sorry voor de hond. Hij bijt niet. Normaal gesproken.’

‘Dat is goed nieuws,’ mompelde hij, waarna hij de kofferbak opende.

Terwijl hij zijn tassen eruit tilde, bleef Abby staan, op van de zenuwen. Hij was een volslagen vreemde, en die liet ze binnen in haar huis, in haar leven. Misschien moest ze er nu mee stoppen, ter plekke, voordat hij nog een stap kon zetten.

Toen draaide hij zich om, tassen in de hand, en keek haar aan. Regen droop uit zijn haar. Het was donker, donkerder nu het nat was en tegen zijn hoofd plakte. Geen aardig gezicht, dacht ze meteen, met haar handen over haar dijen wrijvend. Het straalde te veel levenservaring, te veel mensenkennis uit om aardig te zijn. Je moest wel gek zijn om als vrouw zo’n man in je leven toe te laten. Toen zag ze dat zijn kleren drijfnat waren en zijn schoenen al onder de modder zaten.

‘Zo te zien zal een kop koffie er wel ingaan.’

‘Ja.’ Hij wierp nog een blik op de hond, die aan zijn enkels snuffelde. ‘Die oprijlaan is een ramp.’

‘Weet ik.’ Ze gaf hem een verontschuldigend glimlachje toen ze zag dat zijn auto er niet veel beter aan toe was dan hij. ‘Het is een strenge winter geweest.’